

Sygn. akt VIII C 945/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 30 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 listopada 2020 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko P. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. S. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 5.534,84 zł (pięć tysięcy pięćset trzydzieści cztery złote osiemdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 października 2018 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanego P. S. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 2.067 zł (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 945/19

UZASADNIENIE

W dniu 29 października 2018 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wytoczył przeciwko pozwanemu P. S. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 5.953,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód podniósł, że żądanie pozwu znajduje swoje źródło w umowie o kartę kredytową i limitu kredytowego w rachunku karty zawartej z pozwanym w dniu 25 września 2013 roku. Na podstawie umowy pozwany otrzymał kartę kredytową oraz zobowiązał się do zapłaty zaciągniętego kartą zadłużenia. Wobec braku spłaty przez pozwanego zobowiązania, powód wypowiedział pozwanemu umowę, a roszczenie stało się wymagalne z dniem 10 października 2018 r. Na dochodzoną pozew kwotę składają się niespłacony kapitał w kwocie 5.387,26 zł, odsetki umowne w kwocie 123,90 zł, odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 23,68 zł i opłaty umowne w kwocie 418,72 zł.

(pozew k. 3- 4)

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z uwagi na stwierdzenie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie k. 5)

Nakazem zapłaty z dnia 25 marca 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 36)

Powyższy nakaz został zaskarżony sprzeciwem w całości przez zawodowego pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzut nie wykazania istnienia roszczenia w zakresie należności głównej i ubocznej, jak również zarzut przedwczesności powództwa. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego wskazał, że wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nie może stanowić dowodu. Poza tym pozwany zaprzeczył, aby otrzymał wypowiedzenie umowy.

(sprzeciw k. 39- 40)

W piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2019 r. pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wyjaśnił, że pozwany dokonując wpłaty na rachunek dedykowany do spłaty karty kredytowej, potwierdził fakt zawarcia umowy. Strona powodowa wskazała, że od 5 kwietnia 2018 r. pozwany nie dokonał żadnej wpłaty na poczet zadłużenia, a przed wypowiedzeniem umowy, pozwany został co najmniej dwukrotnie poinformowany o istniejącym zadłużeniu. Co do zarzutu dotyczącego wyciągu z ksiąg bankowych powód przyznał, że co prawda nie jest to dokument urzędowy, ale nadal może być uznany jako podstawa ustaleń faktycznych jako dokument prywatny.

(pismo procesowe k. 45- 51)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 101)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o kartę kredytową i przyznanie limitu kredytowego w rachunku karty oraz umowę ramową w zakresie elektronicznych oświadczeń woli. W ramach umowy powodowy bank przyznał pozwanemu limit kredytowy w wysokości 5.400 zł. Zgodnie z zawartą umową posiadacz zobowiązywał się do terminowego regulowania należności wynikających z korzystania z przyznanego limitu kredytowego w wysokości co najmniej kwoty minimalnej. W myśl § 8 ust. 3 bank mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia m. in. w przypadku rażącego naruszenia postanowień umowy lub regulaminu.

(umowa o kartę kredytową 25- 28)

Pismem z dnia 17 maja 2018 r. P. S. został wezwany do zapłaty zaległości w kwocie 327,38 zł, a pismem z dnia 11 czerwca 2018 r. do zapłaty zaległości w kwocie 3.603,38 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 56 i 57)

Pozwany nie wywiązywał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie dokonywał terminowo spłat minimalnych, na skutek czego pismem z dnia 12 lipca 2018 roku powód wypowiedział przedmiotową umowę z zachowaniem dwumiesięcznego terminu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni licząc od daty doręczenia pisma. Pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu zostało doręczone pozwanemu w dniu 17 lipca 2018 r.

(wypowiedzenie umowy kredytu k. 52, potwierdzenie odbioru przesyłki k. 54- 55, wydruk historii uznań na rachunku k. 58- 72)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych (...) Bank S.A. z dnia 26 października 2018 r. wskazano, że P. S. posiada zadłużenie w wysokości 5.953,56 zł, na które składają się niespłacony kapitał w kwocie 5.387,26 zł, odsetki umowne w kwocie 123,90 zł, odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 23,68 zł i opłaty umowne w kwocie 418,72 zł.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 22)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości.

Na wstępie trzeba zauważyć, że (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od P. S. kwoty 5.953,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zadłużenia wynikającego z umowy o kartę kredytową i limitu kredytowego w rachunku karty zawartej w dniu 25 września 2013 roku. Należy przypomnieć, że na dochodzoną pozwem kwotę składają się niespłacony kapitał w kwocie 5.387,26 zł, odsetki umowne w kwocie 123,90 zł, odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 23,68 zł i opłaty umowne w kwocie 418,72 zł.

Powód wykazał swoje roszczenie w zasadniczej części w stosunku do pozwanego załączonymi do pozwu dokumentami w postaci umowy o kartę kredytową i przyznanie limitu kredytowego w rachunku karty oraz umowy ramowej w zakresie elektronicznych oświadczeń woli, wydrukiem historii uznań na rachunku dedykowanym do spłaty umowy karty kredytowej i przyznania limitu w rachunku karty oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych banku. W zakresie ostatniego dokumentu należy zgodzić się ze stroną powodową, że pomimo utraty waloru dokumentu urzędowego, wyciąg z ksiąg rachunkowych banku może być podstawą ustaleń faktycznych, gdyż pozostaje nadal dokumentem tyle, że prywatnym.

Również zarzut braku wymagalności roszczenia Sąd uznał za chybiony. Należy przypomnieć, że zgodnie z zawartą umową pozwany zobowiązał się do terminowego regulowania należności wynikających z korzystania z przyznanego limitu kredytowego w wysokości co najmniej kwoty minimalnej, a w myśl § 8 ust. 3 bank mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia m. in. w przypadku rażącego naruszenia postanowień umowy lub regulaminu. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że pozwany dopuścił się rażącego naruszenia postanowień umowy, gdyż nie wywiązywał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie dokonywał terminowo spłat minimalnych. W związku z tym najpierw pismem z dnia 17 maja 2018 r. P. S. został wezwany do zapłaty zaległości w kwocie 327,38 zł, a następnie pismem z dnia 11 czerwca 2018 r. do zapłaty zaległości w kwocie 3.603,38 zł. Na skutek bierności pozwanego w spłacie zobowiązania, pismem z dnia 12 lipca 2018 roku powód wypowiedział przedmiotową umowę z zachowaniem dwumiesięcznego terminu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni licząc od daty doręczenia pisma. Pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu zostało doręczone pozwanemu w dniu 17 lipca 2018 r. Co prawda powyższe wypowiedzenie zostało złożone pod warunkiem, jednak Sąd stoi na stanowisku skuteczności wypowiedzenia umowy bankowej z zastrzeżeniem zarówno warunku zawieszającego, jak i rozwiązującego. Poza argumentami powoływanymi w doktrynie i orzecznictwie można stwierdzić, że wypowiedzenie, w którym bank daje ostateczną możliwość spłaty zadłużenia jest po prostu dla konsumenta korzystniejsze. Ponadto treść wypowiedzenia nie pozostawiała wątpliwości co do terminu wymagalności zadłużenia.

Natomiast Sąd oddalił powództwo w zakresie kwoty 418,72 zł z tytułu opłat umownych, jako nieudowodnione. W łączącej strony umowie o kartę kredytową i przyznanie limitu kredytowego w rachunku karty oraz umowy ramowej w zakresie elektronicznych oświadczeń woli, m.in. w § 12 ust. 1 pkt. 1 jest mowa, że bank na prawo do

obciążenia posiadacza opłatami za czynności windykacyjne zgodnie z taryfą. Paragraf 13 powołanej umowy przyznaje bankowi uprawnienie do pobierania opłat i prowizji zawartych w taryfie za czynności związane z wydaniem i obsługą kart. Z kolei w § 1 ust. 1 pkt. 2 IV części przedmiotowej umowy wskazano, że integralną częścią umowy jest W. z taryfy opłat i prowizji dla klientów indywidualnych. Pomimo tak ukształtowanych zapisów umowy strona powodowa nie złożyła wymienionego dokumentu w postaci W. z taryfy opłat i prowizji, pozbawiając w ten sposób Sąd możliwości kontroli prawidłowości naliczenia kwoty 418,72 zł z tytułu opłat umownych. Konieczność udowodnienia wysokości tych opłat była tym bardziej aktualna w rozpoznawanej sprawie, gdyż pozwany w sprzeciwie nie tylko wniósł o oddalenie powództwa w całości, ale zarzucił powodowi nie udowodnienie roszczenia również co do wysokości. Przy takim stanowisku procesowym pozwanego, w ocenie Sądu po stronie powodowej zaktualizował się obowiązek przedstawienia dowodów w postaci dokumentów, wykazujących uprawnienie do dochodzenia zapłaty opłat umownych we wskazanej w pozwie wysokości. Bez W. z taryfy opłat i prowizji, przy tak sformułowanej umowie łączącej strony, jest to zdaniem Sądu niemożliwe.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie wykazał, że przysługiwało mu uprawnienie do naliczenia opłat umownych w dochodzonej pozwym wysokości. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Stosownie do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Dlatego też Sąd oddalił powództwo w zakresie kwoty 418,72 zł z tytułu opłat umownych, jako nieudowodnione.

Podkreślić przy tym należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie); jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Dlatego też Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 5.534,84 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu, czyli od dnia 29 października 2018 r. do dnia zapłaty.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Ponieważ żądanie powoda zostało uwzględnione niemal w całości to stronie powodowej należy się zwrot niezbędnych kosztów poniesionych w celu dochodzenia praw (art. 98 § 1 k.p.c.). Koszty poniesione przez powoda wyniosły 2.067 zł i obejmowały opłatę od pozwu w kwocie 250 zł, koszty zastępstwa pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 1.800 zł. (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) i koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji